

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **T. C.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Horákem, advokátem se sídlem Lešetín IV/708, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2015, č. j. KUOK 76271/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 31. 8. 2016, č. j. 72 A 16/2015 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Přerova vydal dne 24. 6. 2015 rozhodnutí čj. MMPr/080300/2015/Hyn, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku (neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci) podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 13. 9. 2014, kolem 12:15 hod., na ulici Tovární, v autobuse MHD č. 112 zavřel dveře autobusu, který řídil, a s tímto odjížděl z autobusové zastávky. Při tom nereagoval na první výzvu strážníka městské policie T. V. (dále jen „strážník“), který se mu snažil doručit písemnost, aby zastavil a nechal jej vystoupit, resp. Po zastavení autobusu nereagoval na opakované výzvy k prokázání totožnosti. Za to mu správní orgán uložil pokutu 2.000 Kč a povinnost

uhradit náklady řízení. Žalovaný následně zamítl žalobcovu odvolání a rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce správní žalobou, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou. Soud uvedl, že spornou otázkou v řízení bylo, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav. Ze zvukové nahrávky strážníka plyne, že výzva k předložení dokladů byla jednoznačná a čtyřikrát zopakovaná. Jde tedy o usvědčující objektivní důkaz, který byl ještě podpořen svědeckou výpovědí strážníka, zcela korespondující s úředním záznamem ze dne 13. 9. 2014. Nepřímými důkazy o tom, že proběhlo jednání mezi strážníkem a žalobcem, byly kamerový videozáznam a tvrzení svědků. Nahrávání audiozáznamu z autobusu počalo běžet v době, kdy byl již autobus v pohybu, a proto na nahrávce není slyšet zvukové znamení při zavírání dveří. Výpovědi manželů Ch. jakožto svědků, zejména pak výpověď paní Ch., považoval krajský soud, stejně jako žalovaný, za nevěrohodné, resp. pochybné. Výpovědi dalších svědků vyvracejí tvrzení o následné manipulaci s nahrávkou. Dále soud uvedl příslušnou právní úpravu, podle které bylo možné, aby strážník doručoval písemnost. Žalobce se nedopustil přestupku tím, že nepřevzal doručovanou písemnost, nýbrž tím, že neuposlechl výzvy strážníka k zastavení autobusu a prokázání totožnosti. Strážník stál natolik blízko, že jej žalobce musel jasně slyšet. Krajský soud uzavřel, že skutkový stav správní orgány zjistily tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů, jež podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel uvedl, že z úředního záznamu ze dne 13. 9. 2014, který pořídil strážník bezprostředně po události, vyplývá závěr, že nahrávání započalo po nastoupení do autobusu a před rozjetím. Tento závěr je však zcela opačný tomu, který formuloval krajský soud, který uvedl, že nahrávání započalo až v době jízdy. Určení zahájení nahrávání je ve věci zásadní.

[5] Ve svědecké výpovědi učiněné při ústním jednání strážník vypověděl, že vytáhl diktafon, aby stěžovatele vyzval k prokázání totožnosti, a v momentu, kdy zapnul nahrávání, řidič zavřel dveře autobusu a rozjel se. Poté stěžovatele vyzval k zastavení autobusu. Z toho plyne, že pokud stěžovatele měl strážník vyzývat k prokázání totožnosti, pak to bylo ještě ve stojícím autobusu před zavřením dveří. Nahrávka by však musela obsahovat zvukový výstražný signál zavírajících se dveří, což však neobsahuje. Jestliže je prvotní důkaz (úřední záznam ze dne 13. 9. 2014) v příkrém rozporu s pořízenou nahrávkou, pak neobstojí závěr soudu o shodě důkazů, natož pak, že je nahrávka usvědčující objektivní důkaz.

[6] Nelze rovněž přehlédnout, že se soud nezabýval namítanými rozpory mezi důkazy, a proto je rozsudek nepřezkoumatelný. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se vyjádřil tak, že se s kasačními námitkami již pečlivě vypořádal krajský soud i žalovaný, neboť své námitky stěžovatel pouze opakuje. Proto odkázal na své rozhodnutí a napadený rozsudek.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, která má dle stěžovatele spočívat v tom, že se krajský soud nezabýval namítanými rozpory mezi důkazy. Tato námitka není důvodná.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „[...] nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 8 Afs 60/2012 - 27). Nedostatkem důvodů se míní i situace, kdy se krajský soud ztotožní s nedostatečným odůvodněním rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 1 Afs 3/2003-68, publ. pod č. 327/2004 Sb. NSS).

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že se krajský soud vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil, přesvědčivě a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry, a jeho rozsudek je tedy plně přezkoumatelný. S tvrzenými rozpory mezi důkazy se soud vypořádal v obecné rovině v rámci celého odůvodnění napadeného rozsudku, konkrétněji pak v odstavcích č. 35, 36 a 37. Rozsudek tedy splňuje výše uvedené požadavky a je plně přezkoumatelný.

[13] Dále se soud zabýval dalšími námitkami, které v podstatě směřují výhradně vůči obsahu audiozáznamu, který měl strážník pořídit při výkonu své pravomoci v autobuse.

Tyto námitky byly opakovaně vznášeny již ve správním řízení i v žalobě, přičemž oba správní orgány i krajský soud se s nimi důsledně vypořádaly. S jejich závěry Nejvyšší správní soud souhlasí.

[14] K tvrzenému rozporu mezi obsahem úředního záznamu ze dne 13. 9. 2014 a následnou výpovědí strážníka při ústním jednání Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka není důvodná. V první řadě je nutné zdůraznit, že použití úředních záznamů jakožto důkazů je ex lege zakázáno (viz § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, a ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73). Úřední záznam společně s oznámením o podezření ze spáchání přestupku slouží správnímu orgánu jako předběžná informace o tom, zda jsou splněny podmínky pro zahájení přestupkového řízení. V průběhu již zahájeného přestupkového řízení nelze zpravidla úřední záznam použít jako důkaz. Pro meritorní rozhodnutí je proto zásadní zejména obsah výpovědi osoby, z něhož a dalších podkladů, správní orgán vychází. Namítané rozpory tak jsou zcela irelevantní, neboť obsah výpovědí učiněných v rámci správního řízení nelze bez dalšího komparovat s obsahem úředního záznamu.

[15] Dále stěžovatel namítl, že ve svědecké výpovědi strážník uvedl, že vytáhl diktafon, aby vyzval stěžovatele k prokázání totožnosti. V momentu, kdy zapnul nahrávání, řidič zavřel dveře autobusu a rozjel se. Poté stěžovatele vyzval k zastavení autobusu. Z toho má dle stěžovatele vyplývat, že pokud jej měl strážník vyzývat k prokázání totožnosti, pak to bylo ještě ve stojícím autobusu před zavřením dveří. Nahrávka by však musela obsahovat zvukový výstražný signál zavírajících se dveří, což neobsahuje. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani tato námitka není důvodná. Krajský soud v této věci uzavřel, že z audiozáznamu, který je založený ve správním spise, je zřejmé, že nahrávání započalo v době, kdy se již autobus pohyboval. Z videozáznamu (rovněž součást správního spisu) z kamer umístěných na autobusovém nádraží jasně plyne, že se autobus po zavření dveří ihned rozjíždí. Svědek O. T. ve výpovědi uvedl, že po zapnutí diktafonu následuje do začátku nahrávání časová prodleva cca. 3 - 4 vteřiny. Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud strážník zapnul diktafon a započal s nahráváním v momentě, kdy řidič zavřel dveře a ihned se rozjel, tak právě ona časová prodleva je důvodem, proč reálné nahrávání započalo až v pohybujícím se autobuse a na záznamu není slyšet výstražný zvuk zavírajících se dveří. Tento závěr krajského soudu je logický a svým obsahem odpovídá i popisu strážníka, jež je uveden v úředním záznamu ze dne 13. 9. 2014. S takovým hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[16] Kasační soud dále zdůrazňuje, že jakoukoliv manipulaci s obsahem nahrávky vyloučili svědci T. i strážník V. Nahrávky nelze změnit, pouze smazat, přičemž každá nahrávka má své pořadové číslo. Došlo-li by k manipulaci, pořadové číslo nahrávky, která je obsahem spisu, pak by nezapadalo mezi ostatní pořadová čísla (neodpovídala by číselná řada). Pořadové číslo předložené nahrávky však bylo v řádném číselném sledu.

[17] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že pokud jde o posouzení stížnostních námitek, neshledal v postupu správních orgánů ani krajského soudu žádná pochybení, skutkový stav byl dostatečně zjištěn a velice stručné kasační námitky nejsou důvodné. Předmětem posuzované věci bylo jednání stěžovatele spočívající v neuposlechnutí výzvy k zastavení autobusu a k předložení dokladů. Žádná z kasačních námitek však nedementovala, že by se stěžovatel prokázaného jednání nedopustil.

[18] Na okraj soud poznamenává, že jiná situace by mohla být, pokud by odvolací i žalobní námitky mířily do statusu strážníka při provádění doručování.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. shledal jako nedůvodnou.

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu